

Levon

บันทึกวิญญานพู่กัน

I

七侯筆錄

หม่าป๋อยยง

馬伯庸

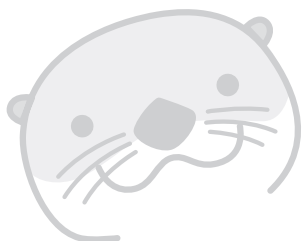
เขียน

หวลว้เต็ง

แปล

sabay-d-der

ภาพประกอบ

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“นายจำเป็นต้องเข้าใจนิสัยใจคอ ความสามารถ ความคิดของหลัไป
และการอ่านบทกวีของเขาก็ถือเป็นวิธีที่ง่ายที่สุดที่จะประสบผลสำเร็จ”

– หม่าป๋อยยง

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้าคุณเป็นคนที่ชอบเรื่องราวการต่อสู้แฟนตาซี เกี่ยวกับเหล่าผู้มีพลังพิเศษ โดยเฉพาะตัวเอกที่เริ่มจากการเป็นคนธรรมดา แต่ดันเกิดจับพลัดจับผลูได้ครอบครองพลังที่ใครต่อใครล้วนหมายปองแย่งชิง...คุณก็น่าจะชอบเรื่อง *บันทึกวิญญานผู้กัน* เรื่องนี้ แม้พล็อตฟังดูไม่ได้แปลกใหม่อะไร แต่ถ้าบอกว่าเหล่าตัวละครในเรื่องใช้บทกวี คำกลอน ลำนำ หรือแม้แต่ศิลปะการเขียนตัวอักษรมาต่อสู้กันล่ะ อันนี้ก็ชักน่าสนใจแล้วสิ

นี่คือผลงานเรื่องแรกๆ ในชีวิตของหม่าป๋อยยง (Ma Bo Yong) แม้ผู้เขียนจะถ่อมตัวว่าเป็นผลงานที่ยัง 'ไร้เดียงสา' แต่เมื่อได้อ่านแล้วเรากลับพบว่ามันเป็นความสนุกในแบบที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อนจากงานเรื่องใดๆ ของหม่าป๋อยยง จนเรียกได้ว่าสดใหม่และมีชีวิตชีวา ยิ่งเมื่อเรื่องราวเกิดขึ้นในยุคสมัยปัจจุบันก็ยังทำให้อ่านแล้ว 'อิน' ทั้งเข้าถึงและเข้าใจได้มากขึ้น มีความรู้สึกร่วมไปกับ 'หลัวจิงเซี่ย' ตัวเอกของเรื่องอย่างแท้จริง

นอกเหนือจากความสนุกสนานแล้ว *บันทึกวิญญานผู้กัน* ยังให้ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของประเทศจีนในหลายยุคสมัย และยังทำให้เราได้ซึมซาบบทประพันธ์มากมายของปราชญ์กวีทั้งหลายในแบบที่มีการถอดความหมายและที่มาที่ไปเสร็จสรรพ อ่านเรื่องนี้แล้วรับรองว่าคุณได้มีไควตคำเจ๋งๆ ไปใช้ในโซเชียลมีเดียและวงสนทนาแน่นอน

Lovon

คำนำผู้เขียน

บันทึกวิญญานพู่กัน (CHINESE BRUSHES) ชื่อเดิมคือ บันทึก
สุสานพู่กัน เขียนขึ้นเมื่อปี 2006 - 2007

ในตอนนั้นผมยังหนุ่มแน่น เป็นเพียงแค่ชายหนุ่มวัยทำงานคนหนึ่ง
ที่เพียบพร้อมด้วยเรี่ยวแรงเต็มเปี่ยม ทว่ากลับไม่มีความรู้หรือทักษะอะไรพิเศษนัก
เวลาหลังจากเลิกงานของแต่ละวันจึงหมดไปกับการใช้ชีวิตในแบบที่ตัวเองเฝหา
อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ดูหนัง เล่นเกม หรือบางครั้งก็ลงมือเขียนอะไรเพื่อจ้อ
ไปตามเรื่องตามราว แล้ววันหนึ่งก็บังเอิญได้ไปหยิบ ไซอิ๋ว มาอ่านอีกครั้ง ในเรื่อง
นั้นมีเทพเจ้าแห่งอารยธรรมท่านหนึ่ง เป็นผู้ที่ได้ครองพู่กันขนชิวของปรมาจารย์
ขงจื้อไว้ในมือ และสิ่งนั้นก็ทำให้เทพผู้นั้นกลายเป็นผู้ทรงพลังด้านวรรณกรรม
 อีกทั้งยังสามารถที่จะใช้มันข่มเหงผู้คนได้ หากผู้ใดมีทักษะด้านการประพันธ์
ที่ไม่ทัดเทียมเขา ก็จะถูกพู่กันเล่มนี้ควบคุมจนไม่อาจขยับตัวไปไหน ถึงแม้ว่า
ขุนทองคงจะเป็นผู้มีวิद्याยุทธ์ด้านการต่อสู้จนน่าตกตะลึง แต่เมื่อต้อง
เผชิญหน้ากับคู่ต่อสู้ที่แปรเปลี่ยนความสามารถด้านวรรณกรรมให้เป็นอภินิหาร
เพื่อปราบเซียนแล้วนั้น เขากลับไม่อาจที่จะต่อกรได้ ในที่สุดสวรรค์จึงส่งตัว
เทพเจ้าขุยชิงมาเพื่อแก้ไขสถานการณ์ยากลำบากนี้

อ่านมาถึงตอนนี้ผมก็ตกตะลึงกับจินตนาการอันล้ำลึกของผู้เขียนอยู่ไม่น้อย
ผมรู้เพียงแค่่วิद्याยุทธ์ด้านการต่อสู้ก็นำมาต่อกรกับอภินิหารหรืออภินิหารได้
แต่ไม่เคยคิดเลยว่าความชำนาญด้านภาษาและวรรณกรรมนั้นจะสามารถแสดงออก
ได้อย่างดงามปราดเปรื่องถึงเพียงนี้ ผมคิดในทันทีว่าจะสามารถนำบัณฑิต
ผู้มีพรสวรรค์ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันแต่ละท่านมาเปลี่ยนให้เป็นพู่กันและ
นำมาต่อสู้กันได้หรือไม่ ดังนั้นนิยายแฟนตาซีเรื่องนี้จึงได้ถือกำเนิดขึ้นและ
ตั้งชื่อให้ว่า บันทึกสุสานพู่กัน

บทนำของหนังสือที่ถูกตีพิมพ์เล่มแรกของผม เขียนไว้ว่า

วัฒนธรรมเป็นศาสตร์แขนงหนึ่งที่มีแบบแผนทางความคิดคลุมเครือ ไม่ชัดเจน

บนกระดานเขียนเรื่องที่จารึกฎีกาของขงเบ้งเป็นวัฒนธรรม การชงชาจิบชา พร้อมกับจุดธูปและฟังกู่จินเป็นวัฒนธรรม การนั่งแกะใบมะขามที่ริมแม่น้ำมีหัว เป็นวัฒนธรรม เรียนหนังสืออ่านตำราในมหาวิทยาลัยเป็นวัฒนธรรม การเอา เนื้อหมูแช่เย็นมาเช่นไหว้ขงจื้อ พระจันทร์ และเจ้าแม่ทับทิมเป็นวัฒนธรรม หรือแม้กระทั่งการโหวตให้กาแพงเมืองจีนเป็นเจดีย์ลี้มัทศจารย์ของโลกยุคใหม่ ผ่านช่องทางออนไลน์ก็ยังถือเป็นวัฒนธรรมเช่นเดียวกัน

และเมื่อทุกอย่างเปลี่ยนไปเป็นคำว่าวัฒนธรรมหมดแล้ว สิ่งที่ไม่ใช่คำว่า วัฒนธรรมนั้นก็กลายเป็นเรื่องน่าสนใจไปในทันที

บุคคลผู้มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์จีนมีอยู่มากมายจนนับไม่ถ้วน ถ้าหาก จิตวิญญาณของพวกเขาไม่ได้สลายหายไป จะเป็นอย่างไรกันนะ

นี่ก็เป็นตัวอย่างขั้นดีของการคาดเดาในทางจิตนิยมอย่างหนึ่ง แม้จะถึงขั้น ที่อาจกลายเป็นแนวโน้มในเรื่องความเชื่อมงายและลึกลับ แต่ว่าผมก็อดที่จะคิด เช่นนั้นอยู่บ่อยครั้งไม่ได้

ผลงานจากความคิดเพื่อผืนนั้นก็ได้อาศัยอยู่ในนิยายเรื่องนี้ ดังนั้นหนังสือ เล่มนี้จึงไม่ได้มีวัฒนธรรมอะไร เป็นเพียงแค่เรื่องราวเล็กๆ ที่เกี่ยวกับพู่กัน และพู่กันพวกนี้ก็สัมพันธ์กับบุคคลที่มีชื่อเสียงทางวัฒนธรรมกลุ่มหนึ่งใน ประวัติศาสตร์จีนอย่างลึกลึกลับหัตศจารย์ จนทำให้ขงจื้อไม่อยากเห็นเรื่องอำนาจ ลึกลับและวิญญาณเลยทีเดียว

การนำประเพณีและวัฒนธรรมมาพูดถึงเรื่องอำนาจลึกลับและวิญญาณ ก็เหมือนดาบสองคม เพราะมักจะเกิดอรรถรสของการทำลายสิ่งดีงามและ ทรวงคุณค่าอย่างที่ไม่ควรเป็น แต่ก็พอมีความสุนทรีย์ทางศิลปะอยู่บ้าง สำหรับคนธรรมดาคนหนึ่งทำงานอยู่ในเขตกระจายไฟฟ้าอย่างผม แค่นี้ ก็เพียงพอแล้ว

เหมือนกับประโยคเก่าแก่ประโยคหนึ่งที่ว่า ‘มือของเรา ปากของเรา ทำไม ต้องให้ความโบราณคร่ำครึมาจำกัดไว้ด้วยล่ะ’

ก่อนหน้านี้ฉันเคยเรื่องนี้ได้ถูกตีพิมพ์ในนิตยสารมาแล้วสี่ครั้ง และตีพิมพ์ออกมาเป็นหนังสือเล่มแล้วถึงสี่รอบ หลังจากนั้น...อืม ก็สูญหายตายจากไปเองนั่นละ จริงๆ แล้วผมก็ไม่ได้ตั้งใจจะให้หายไปหรอก เพียงแต่ว่าผมในตอนนั้นยังนึกสนุกอยู่ สิ่งที่คุณคิดและเขียนออกไปก็คงตันไปแล้ว ทั้งยังต้องคิดถึงเรื่องการเอาตัวรอดในชีวิตจริงอีก ด้วยเหตุนี้ผู้อ่านหลายๆ ท่านจึงรู้สึกขัดเคืองใจไม่น้อยหลายปีมานี้สิ่งนั้นก็ร่ำพันอยู่ในโสตประสาทของผมมาโดยตลอด และหวังว่าจะมีสักวันหนึ่งที่จะได้เห็นตอนจบของมันเสียที

ตอนนี้ผ่านมาได้สิบปีแล้ว นับตั้งแต่เขียนเรื่อง *บันทึกสุสานผู้กัน* เป็นครั้งแรก พอกลับมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง ผลงานชิ้นนี้ก็กลับมีหลายส่วนที่ไม่เติบโตเท่าที่ควร แม้ว่าจะประดิษฐ์คำสร้างประโยค บันแต่งตัวละครหรือจัดเรียงโครงเรื่องแล้วก็ตาม ล้วนแสดงให้เห็นถึงความอ่อนวัยไร้เดียงสาอยู่ดีข้างในนี้จึงมีหลายตัวอักษรจีนที่เรียกได้ว่า ‘เยาว์วัย’ อยู่ ทำให้ผมสัมผัสได้ถึงความรู้สึกรำเรังของตัวตัวเองอยู่ลึกๆ แต่ว่าผมกลับยังจำได้ดีถึงความรู้สึกครั้งแรกที่แต่งเรื่องนี้ออกมา ตอนนั้นผมคิดว่า ‘ถ้าไม่เรียนรู้ความสามารถที่สวรรค์ให้มาก็จะสูญสิ้นทุกสิ่งที่ตั้งใจ’

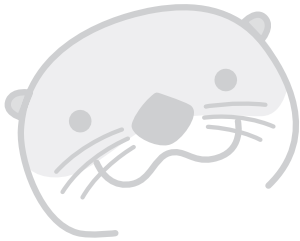
ประเทศจีนมีกวีที่เปี่ยมล้นด้วยความสามารถและทรงคุณค่าอย่างน่าอัศจรรย์ใจอยู่หลายท่าน อีกทั้งยังมีผลงานศิลปะและวรรณกรรมทั้งดงามล้ำลึกอีกมากมายเช่นกัน ทำให้ตอนที่เรตกหลุมรักวัฒนธรรมเหล่านี้ก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกลึกๆ เหมือนกับที่ดอกเตอร์เฟาสต์รำพึงไว้ว่า ‘ช่างสวยงามเลิศเลออะไรเช่นนี้ ขอได้โปรดจงอยู่ต่อเถิด’ ผู้ครอบครองสุสานผู้กันนำความสามารถมาหลอมเป็นนิญญาณผู้กัน ช่างเป็นความหวังทั้งดงามอะไรเพียงนี้

ดังนั้นสำหรับคนที่สร้างสรรค์ผลงานมาทั้งชีวิตอย่างผมแล้ว ผลงานเรื่อง *บันทึกวิญญาณผู้กัน* ก็เหมือนกับตัวละครหลักที่ชื่อว่า หลัวจงเซี่ย มีความ ‘เยาว์วัย’ ไร้เดียงสา และยังไม่เติบโต แต่ลึกๆ แล้วก็ซ่อนความรู้สึกครั้งแรกของผมที่มีต่อวรรณกรรม และนี่ก็เป็นความรู้สึกของวัยเด็กที่ไม่อาจย้อนกลับมาได้

เพราะฉะนั้นเมื่อเวลาผ่านไปสิบปีผมจึงตัดสินใจว่าจะกลับมาแก้ไข

ปรับปรุงอีกครั้ง เพื่อสานต่อบทสรุปให้เสร็จสิ้นและสมบูรณ์แบบตั้งแต่ต้นไปจนจบ ขอบกระดาศที่เริ่มเลื่องและเงาเลือนรางไม่ชัดเจนนั้นทำให้ภาพเก่าๆ มีความหมาย ในทางกลับกัน ถ้าเราพยายามที่จะทำให้มันชัดเจน เส้นที่เหล่านั้นก็จะเลือนหายไป เพื่อที่จะเก็บรักษาความเป็นเด็กที่ยากจะได้มา ผมจึงไม่ได้แก้ไขอะไรมากนัก เพียงปรับแก้นิยามและโครงเรื่องอย่างง่าย ๆ เท่านั้น สิ่งที่ควรจะเก็บรักษาไว้ก็ยังคงอยู่เหมือนเดิมอยู่ เพราะหนึ่ง ผมไม่สามารถที่จะโกหกผู้อ่านได้ และสอง ผมก็อยากจะเก็บมันไว้เป็นความทรงจำของผมเอง

ถ้าพวกคุณอ่านไปอ่านมาแล้วรู้สึกว่ทำไมผู้เขียนช่างเป็นเด็กน้อย ไร้เดียงสา และล้าสมัยได้ถึงเพียงนี้ ก็ถูกต้องแล้วละ เพราะผมคิดมาโดยตลอดว่าจะทำให้พวกคุณกลับไปพบเจอกับวัยเยาว์ของผมเอง

ทดลองอ่าน

หิ้งกวางขาวไว้บนฝาเขียวช่อม

ราชวงศ์ถั้ว รัชศกเป่าอิง อำเภอดังถู่

ราตรีกาลมืดมิด ผ่นในฤดูใบไม้ร่วงโปรยปราย ประตูหน้าต่างปิดสนิท ชายชราผู้หนึ่งนอนห่อเหี่ยวอยู่บนเตียงนอน หลับตาไม่เคลื่อนไหว บนสัปเสื่อคละคลุ้งไปด้วยกลิ่นสุรา พลังกายที่เปี่ยมล้นในอดีตก็ลี้จจะหมดลง ในไม่ช้า ตอนนี้เขาคงเหลือเพียงร่างกายเหี่ยวเฉาไว้ในภพภุมินี ราวกับดาวฤกษ์ที่อัปแสงลง

“ผู้มีชีวิตคือผู้ผ่านทาง ผู้ล่วงลับคือผู้หวนกลับ โลกมนุษย์ดังที่פקพิง ล้วนแล้วเจ็บปวดคิณสู่เกล้าฐลี...”

ริมฝีปากสันของชายชราคร่ำครวญออกมาเบา ๆ อย่างยากลำบาก แม้ว่าเสียงจะแหบแห้ง ทว่ากลับแฝงไปด้วยความสำราญใจราวกับได้ปลงแล้วซึ่งทุกสิ่ง เขาร้องออกมาอย่างคึกคักสุดซึ้งหัวใจ พร้อมกับยกมือขวาที่ไร้เรี่ยวแรงไปจับไหเหล้าคู่ใจของเขา แต่กลับพบว่าในนั้นไม่มีเหล้าเหลือแม้แต่หยดเดียว

“นานมาแล้วปราชญ์บัณฑิตล้วนโดดเดียว ไร้สุราช่างว่างเปล่า ความเหงามที่ไร้สุรา...”

ชายชราจ้องมองเพดานพลาบ่นพึมพำกับตัวเอง ทันใดนั้นภายในห้องเหมือนมีสิ่งหนึ่งเคลื่อนไหว เขาออกแรงหมุนคอเพื่อหันหน้าไปมอง ทว่าเห็นเพียงบทรกลอนและพุทักันของตนวางอยู่บนโต๊ะข้างหน้าต่าง ภายในห้องเงียบงันดังเดิม

คงเพราะใกล้ถึงคราสลื่นใจ ตาพร่า หูแว่วไปกระมัง ชายชราคิด แต่กลับไม่ได้ตะขิดตะขวงใจเท่าใด บทกลอนและพู่กันเป็นเพื่อนร่วมทางที่อยู่ข้างกายเขามาหลายปี เขาไม่รู้ว่าตัวเองจะมีโอกาสได้ร่ำสุราพร้อมกับหยิบพู่กันขึ้นมาเขียนกลอนอีกไหม โชคดีที่เขาต้านฉับของบทกลอนที่ตนสั่งสมมานานปีมอบให้กับท่านอาทลีหยางปิงแล้ว ไม่มีอะไรให้เสียตาย

ชายชราตบไหที่ว่างเปล่าเบาๆ ภายในใจเพียงคิดอย่างอ่อนไหว แต่กลับไม่เศร้าโศกเท่าใดนัก

ทันใดนั้นเสียงฟ้าผ่าดังขึ้น ชายชราหันกลับไปมองอีกครั้ง พบว่ามีคนโผล่ออกมาจากข้างโถ้ะนั้น คนผู้นี้รูปร่างสูงโปร่ง สวมชุดคลุมยาวสีดำสนิท สวมหมวกทรงสูง ดูจากการแต่งกายแล้วคงเป็นปราชญ์บัณฑิตผู้หนึ่ง แต่ว่าใบหน้าที่ยวบยาบเชยนั้นกลับให้ความรู้สึกที่ไม่สามารถอธิบายได้

“ท่านคือบัณฑิตแห่งบัวคราม”

น้ำเสียงทุ้มต่ำแฝงไปด้วยความสงบนิ่งลึกกลับ ชายชราอาศัยแสงไฟจากนอกหน้าต่างเพื่อสังเกตด้านหลังของบุรุษผู้มาเยือน อีกฝ่ายส่ายพายุกระบอกไม้ที่มีลักษณะแปลกประหลาดมาด้วยกระบอกหนึ่ง กระบอกไม้นั้นแคบ แต่กลับไม่ยาวเท่าใดนัก รูปลักษณ์เรียบง่ายธรรมดา ดูจากลายไม้และสีแล้วน่าจะทำมาจากไม้จันทร์

“ท่านคือ...”

ผู้มาเยือนยกสองมือประสานหมัดคารวะ ไค้งคำนับ “ข้าน้อยคือผู้ครอบครองสุสานพู่กัน ตั้งใจมาหาท่านเพื่อหาลอมพู่กัน”

“ผู้ครอบครองสุสานพู่กัน...หาลอมพู่กัน...” ชายชราพูดพึมพำกับตัวเอง ตรึงตรองประโยคนี้อยู่ชั่วแล้วชั่วเล่า แต่กลับไม่อาจคลายความสงสัย

“มนุษย์มีจิตเป็นต้นกำเนิด บทกวีก็ย่อมมีวิญญาน เพราะท่านมีพรสวรรค์ด้านกวีจึงเป็นที่ลึกลับให้ดวงวิญญาน ยามนี้ต้องตายจากไปพร้อมกับท่าน ไยมิใช่เรื่องน่าเสียดาย ข้าน้อยปรารถนาจะให้จิตวิญญานของท่านมาหาลอมเป็นพู่กัน เก็บไว้ในสุสานพู่กันตลอดไป” ผู้ครอบครองสุสานพู่กันเอ่ยเบาๆ เสียงเรียบราวกับกำลังพูดเรื่องปกติธรรมดาเรื่องหนึ่ง

พอฟังจบชายชราก็ทอดถอนใจและเอ่ย “มนุษย์เราตายไปก็เหมือนแสงไฟดับมอด หากได้ทั้งสิ่งที่มีค่าเอาไว้ก็จะกลายเป็นเรื่องสวยงาม เพียงแต่ชีวิตข้าดังโคมที่น้ำมันแห้งเหือด ใจข้ายังอยากจะสู้ต่อ แต่ร่างกายกลับไร้เรี่ยวแรง”

ผู้ครอบครองสุสานพู่กันกล่าวว่า “ขอเพียงปลดปล่อยจิตใจ ใ้บทกวีติดตามจิตวิญญาณ หากจิตใจยังไม่ตาย สิ่งล้ำค่าในบทกวีก็ไม่มีวันเลือนหาย”

ชายชราได้ยืนอย่างนั้นก็หัวเราะออกมาไม่หยุด ลูกจากเตียงขึ้นมานั่งและพูดตะโกนเสียงดัง “พูดได้ดี! พูดได้ดี! ยกเล้ามา!”

ผู้ครอบครองสุสานพู่กันยื่นมือขวาออก ไม่ทราบว่ายับเหล้าจากที่ใดมาหนึ่งไห จากนั้นส่งถึงปากของชายชรา ชายชรากระดกเหล้าขึ้นดื่มอย่างกระหาย แยกไหเหล้านั้นมาดื่มด้วยความสำราญ ไม่นานก็ดื่มเหล้าไหนั้นหมดเกลี้ยง

“สุราดี! สุราดี! จะนำไปสู่หนทางที่แท้จริงของชีวิต รวมเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติ!” ชายชราเลียริมฝีปากและเอ่ยชมเชย ขณะนี้อาการเมาเมาค่อยๆ กล้ำกรายเข้ามา ความกล้าหาญในตัวจึงเพิ่มขึ้น จิตใจที่สิ้นหวังหม่นหมองแต่เดิมของเขาค่อยจรรโลงขึ้น ดังงูที่เหินขึ้นฝ่าเมฆหมอกบนท้องนภา สายตามุ่งมั่นกระปรี้กระเปร่าอย่างหาที่สุดไม่ได้ ชายชราเดินโซเซไปที่หน้าโต๊ะ ใช้อารมณ์รื่นเริงจากการที่ได้ดื่มสุราทางกระดาดขดวัดปลายพู่กัน เขียนพลาญกู่ร้องออกมา วิธีการเขียนอักษรนั้นรวดเร็วแล้วไหลคล้อยกับมังกรและงู พร้อมอ่านทำนองคำประพันธ์ดังก้องไปทั่วห้องเล็กๆ นั้น

“อินทรีสยายปีกโฉบินทิวแปดทิศ ปีกพลันหักไร้เรี่ยวแรงกลางเวหา
ธรรมเนียมเก่ายังสืบสานข้ามเวลา แขนเสื้อผ้าพาดทิ้งไว้ที่ผู้ซัง อนุชนได้ยืนข่าว
พลาญเล่าขาน บอกต่อกันไปมาไม่สูญหาย ครั้นจึ่งหนี ลาลับซึ่มมลาย ใครกัน
เล่าจะมาร่ำอาวรณ์...”

เสียงของชายชราเพิ่มระดับสูงขึ้น พลังเสียงขับร้องเต็มไปด้วยความเศร้าสลด เมื่อถึงวรรคทองของงานประพันธ์แล้วนั้น แสงควันทั้งปมเงื่อนซับซ้อน

¹ จิ้งหนิ (仲尼) ชื่อรองของขงจื้อ

พลันไหลทะลักออกมาจากร่างกาย โคจรพลิกม้วนเกิดเกลียวคลื่นที่ปลุกระดมความฮึกเหิมขึ้นกลางห้อง แล้วค่อยมาบรรจบกันจนเป็นรูปร่างของพุทฺธินหนึ่งเล่มรอบๆ พุทฺธินมีเมฆหมอกบางเบาปกคลุมอยู่ ประหนึ่งความฝันในเทพนิยายอย่างไรอย่างนั้น พร้อมด้วยดอกบัวดอกหนึ่งแบ่งบานขึ้น ส่องแสงเปล่งประกายอยู่ที่ปลายด้าบนของพุทฺธิน กรุ่นกลิ่นหอมของความบริสุทธิ์

“พุทฺธินบัวครามอันงดงาม!” ผู้ครอบครองสุสานพุทฺธินเอ่ยชม ทันใดนั้นเขาก็ปลดกระบอกพุทฺธินไม้จันทน์จากข้างหลังตนลง เปิดมันขึ้น ยื่นมือขวาออกด้วยปรารถนาจะนำสิ่งนั้นมาเก็บไว้กับตน แต่ว่าเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด พุทฺธินบัวครามไม่ยอมทำตามที่เขาต้องการ พุ่งขึ้นไปวนในอากาศ จากนั้นทะยานตรงไปยังทิศตะวันตกเฉียงใต้

ผู้ครอบครองสุสานพุทฺธินหน้าเปลี่ยนสีในทันใด รีบโยนกระบอกพุทฺธินไม้จันทน์ขึ้นไปบนอากาศและตะโกนเสียงดัง “เปิดออก!” ปากกระบอกพุทฺธินทางออกกว้าง มุ่งตามวิญญานพุทฺธินนั้นไป แต่พุทฺธินบัวครามกลับคล่องแคล่วว่องไวหลบซ้ายปรางขวา ไม่ยอมรวมเป็นหนึ่งกับกระบอกเก็บพุทฺธินไม้จันทน์

กระบอกพุทฺธินไม้จันทน์พยายามจะดูวิญญานพุทฺธินไม้รู้จักครั้งต่ออีกครั้งไม่เคยพบพุทฺธินเล่มไหนที่ปราดเปรียวไม่ยอมจำนนอย่างพุทฺธินบัวครามเล่มนี้เลย จึงหัวเสียและหงุดหงิดไม่น้อย ผู้ครอบครองสุสานพุทฺธินเห็นท่าว่ากระบอกพุทฺธินไม้จันทน์ของตนคงไม่อาจทำได้สำเร็จ จึงหยิบที่เขว่นพุทฺธินรูปร่างคดเคี้ยวออกมาจากอกตน ค่อยๆ ทางออกมา ที่เขว่นพุทฺธินรูปร่างคดเคี้ยวนี้ทำมาจากรากไม้ของต้นไม้เก่าแก่อายุร้อยปีที่กิ่งก้านแตกออกมาผิวดูดู จึงไม่ใช่ที่เขว่นพุทฺธินธรรมดาทั่วไป ตอนที่ทางออกไปบนอากาศจึงราวกับมีมือหนึ่งร้อยนิ้วบัพพันไปครอบคลุมวิญญานพุทฺธินนั้นไว้

บัวครามที่เพิ่งเกิดใหม่เต็มเปี่ยมไปด้วยจิตวิญญานที่ใสบริสุทธิ์ มีความคล่องแคล่วว่องไวเป็นทุนเดิม เพียงแต่ภายในห้องคับแคบเกินไป หลังจากโดนการโจมตีของกระบอกเก็บพุทฺธินไม้จันทน์และที่เขว่นพุทฺธินคดเคี้ยวแล้วก็เริ่มตกเป็นรอง ผู้ครอบครองสุสานพุทฺธินชี้ไปฝั่งตรงข้าม พร้อมกับสายตาดำจ้องมองจากการต่อสู้ของทั้งสามสิ่งอย่างไม่ลดละ ปากก็เอ่ยพึมพำกับตัวเอง

เวลาผ่านไปประมาณหนึ่งเค่อ² ในที่สุดพู่กันบัวครามก็ถูกที่แขวนพู่กัน
คดเคี้ยวต้อนไปจนมุมกำแพง เมื่อเห็นการล่าถอยเข้าไปในปากกระบอกเก็บพู่กัน
ไม้จันทน์ สีหน้าของผู้ครอบครองสุสานพู่กันจากที่บึ้งตึงก็ค่อยผ่อนคลายลง

ในตอนนั้น ชายชราที่นั่งเฝ้าอยู่ด้านข้างก็หัวเราะขึ้นมาแล้วพูดว่า
“เจ้าพู่กัน ยอดเยี่ยม! ยอดเยี่ยมมาก! เจ้าไปเถอะ!”

ทันใดนั้นนอกหน้าต่างมีเสียงลมพายุรุนแรงขึ้น ทำให้หน้าต่างทั้งสองบาน
เปิดออก ได้ยินผู้ครอบครองสุสานพู่กันร้องตะโกน พู่กันบัวครามจึงกรี๊ดร้อง
เสียงโหยหวนยาวยืดยาว เกิดพลังปะทุขึ้นในทันควันจนที่แขวนพู่กันคดเคี้ยวนั้น
ตกลงไปบนพื้น จากนั้นพู่กันบัวครามก็บินออกไปนอกหน้าต่าง หายลับไปกับ
สายลมและเมฆฝน

ผู้ครอบครองสุสานพู่กันตกใจรีบวิ่งไปที่หน้าต่าง เห็นแต่เพียงฝนในฤดู
ใบไม้ร่วงตกกระหน่ำในความว่างเปล่า มีเพียงสิ่งเดียวคือเสียงกรี๊ดร้องที่ดังแว่ว
เข้ามา ผ่านไปไม่นานเสียงนั้นก็เงียบลงและไม่ได้ยินอะไรอีกเลย หลังจากที่เขาเห็น
วิญญาณพู่กันหายลับไป ก็คงจะไม่มีทางเลือกได้อีกแล้วนอกจากเก็บของทั้งสองสิ่ง
ลงไป แล้วหันกลับไปมองที่ชายชรา กวีแห่งยุคนอนอยู่บนพื้น ลาโลกสิ้นชีพไป
ในเมื่อยังคงกำพู่กันไว้อย่างแน่น พร้อมกระดากที่เต็มไปด้วยลวดลายน้ำหมึกที่ยังไม่แห้ง

ผู้ครอบครองสุสานพู่กันเก็บผลงานชิ้นสุดท้ายที่อีกฝ่ายเขียนไว้ขึ้นมา แล้ว
นำมันไปกางไว้บนโต๊ะด้วยความเคารพ เติมน้ำหมึกจนเต็ม ถอนหายใจยาว

“ท่านช่างสง่าผ่าเผยและรักอิสระยิ่งนัก แม้จะถูกหลอมนเป็นวิญญาณพู่กัน
ทว่ากลับไม่ยอมอยู่ใต้อาณัติข้าแบบนี้ ข้าน้อยนัยถือ”

พูดจบผู้ครอบครองสุสานพู่กันจึงสวมหมวกโพกหัวกลับเข้าไป หันไปมองดู
ศพของชายชราแล้วคำนับลงสามครั้ง จากนั้นมองออกไปที่ข้างนอกหน้าต่างอีกครั้ง
สายหน้าและเอ่ย “เจตนาarmiเต็มเปี่ยมไปด้วยพลังที่บริสุทธิ์ยากแท้หยั่งถึง
ไม่ว่าจวบจนจะได้พบวิญญาณพู่กันอีกในคราใด”

จากนั้นเขาก็หายลับไปท่ามกลางสายลมและฝน...

² เค่อ หน่วยเวลาของจีน หมายถึงช่วงเวลาประมาณ 15 นาที

เมษาศรศึกษาศาตยงไผ่วายุถูกดูแล

เดือนเจ็ดอ้งการจรวง เดือนก้ามอบอารณ

ประโยคนั้หมายถึงช่วงเดือนเจ็ดซึ่งเป็นช่วงเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วง อากาศเริ่มเปลี่ยนเป็นเย็นลง ยังไม่ทันเข้าเดือนเก้าก็ต้องสวมเสื้อผ้าเพิ่มขึ้น แม้จะมีผู้ถืออธิบายความหมายผิดอยู่บ่อยครั้ง แต่สภาพอากาศตามธรรมชาติไม่อาจเปลี่ยนแปลง ไม่นานก็ถึงเดือนเจ็ดตามปฏิทินจันทรคติ อากาศเย็นลงจริงๆ และเป็นเวลาที่สถานศึกษาหลายแห่งในโลกเปิดเรียนพอดิ มหาวิทยาลัยหาวเซียแห่งนี้ก็เช่นกัน บรรดานักศึกษาที่หยุดพักผ่อนในหน้าร้อนอันแสนอบอ้าวมาหลายเดือนพากันกลับมายังมหาวิทยาลัย ในหอคอยางาข้างเติมไปด้วยบรรยากาศอันสดใสเยือกเย็นของช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วงและหนังสืออวลกลิ่นหมึกทั่วทุกแห่งหน ดูหรรหรางดงาม

แต่น่าเสียดายที่คนกลับไม่ค่อยจะดื่มด่ำสักเท่าใด

“ลิขิตฟ้าได้มาแต่กำเนิดคือนิสัย นิสัยดีงามคือคุณธรรม ประพฤติชอบธรรมคือผู้ได้รับการอบรม” อาจารย์จวีถื่อม้วนตำราไว้ในมือ และท่องพลางโคลงศัรชะไปมา

หลั่วงเซียเอออตามหนึ่งประโยคไปด้วยความม่งว่งงุ่นที่ด้านล่างแท่น ขณะเดียวกันก็รู้สึกว่ากระเพาะของตัวเองกำลังร้อง เขาหันกลับไปมองผู้ฟังอีกสิบกว่าคนในห้องเรียนนี้ นอกจากเงิ่งเหอแล้วทุกคนล้วนแสดงออก

ซึ่งความรู้สึกดูเดียวกัน

อาจารย์จวีเหมือนจะไม่รับรู้ถึงจิตโศครวญของเหล่านักศึกษาแม้แต่หน่อย เขากำลังจมจ่อม มีความสุขอยู่กับตนเอง “คุณธรรมนั้นมิอาจพรากจากแม้ชั่วขณะ หากพรากจากได้ย่อมมิใช่คุณธรรม” ทุกครั้งที่พูดถึงคำว่า ‘คุณธรรม’ เขาจะลากเสียงทอดยาว หากลมยังไม่หมดปอดก็ไม่หยุด

ความอดทนของหลัวจงเซี่ยใกล้จะถึงขีดจำกัดแล้ว เขาแอบตบหน้าตัวเองไปแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ต่ำตัวเองว่าทำไมถึงได้โง่เงามาเลือกเรียนวิชาแบบนี้

ตอนแรกที่ภาคการศึกษาใหม่เริ่มต้นขึ้น ผู้บริหารมหาวิทยาลัยตัดสินใจเปิดวิชาเลือกที่ชื่อว่า ‘ประตูลู่วัฒนธรรมจีน’ เพื่อตอบรับกระแสของวัฒนธรรมจีนที่กำลังเป็นที่นิยมในขณะนี้ อีกทั้งยังเชิญอาจารย์ชราจวีชื่อเกิงผู้ทรงภูมิชื่อดังจากในเมืองมาเป็นผู้สอนหลัก หลัวจงเซี่ยคิดว่าคงง่ายดี จึงลงเรียนวิชานี้ไป แต่เมื่อก้าวพอเข้าเรียนจริงแล้วหลัวจงเซี่ยถึงพบว่าสถานการณ์จริง ๆ กับสิ่งที่ตัวเองคิดไว้นั้นต่างกันราวฟ้ากับเหว ไม่เพียงแต่น่าเบื่อสุดเปรียบปาน ครูผู้สอนยังตั้งใจสอนแถมมาก ๆ

และที่หลัวจงเซี่ยเกลียดวิชานี้ยังมีเหตุผลส่วนตัวอีกข้อหนึ่ง ก็คือเจิ้งเหอ เจิ้งเหอคนนี้ไม่ใช่เจิ้งเหอชั้นที่ซานเปา¹ ในสมัยราชวงศ์หมิง แต่เป็นนักศึกษาชายที่อยู่ชั้นปีเดียวกันแต่ต่างสาขากับหลัวจงเซี่ย เจิ้งเหอรูปร่างสูงใหญ่แข็งแรง หน้าตาใสซื่อใจดี เป็นแบบที่นักศึกษาหญิงชื่นชม ย่อมล่อความเป็นปรปักษ์จากนักศึกษาชายเป็นธรรมดา เขาลงเรียนวิชานี้เช่นเดียวกัน ได้ยินว่าทางบ้านของเจิ้งเหอมีการถ่ายทอดความรู้กันมายาวนาน เคยมีบรรพบุรุษที่สอบเป็นบัณฑิตจวีเหริน² ถือเป็นชาติตระกูลที่มีการศึกษา มีพื้นความรู้เกี่ยวกับประเทศจีน เขามักจะพูดได้ตอบกับอาจารย์จวีเสมอ ทำให้เป็นที่ชื่นชอบของฝ่ายหลัง และยังเป็นหัวหน้าห้องของห้องนี้อีกด้วย

¹ เจิ้งเหอ (郑和) หรือชั้นที่ซานเปา ผู้บัญชาการทหารเรือจีนในสมัยราชวงศ์หมิง และเป็นผู้นำกองเรือมหาสมบัติออกสำรวจทะเลทางตะวันตกของประเทศจีน

² จวีเหริน (举人) บัณฑิตที่สอบผ่านระดับมณฑลในระบบการสอบเคอจวี (科举) หรือที่คนไทยเรียกว่าการสอบจอหงวน

“อี ชันทีเน่า” หลัวจงเซียทำได้เพียงส่งเสียงฮึดด้วยความไม่พอใจ

บนแท่นบรรยาย อาจารย์จวีเฟิงอธิบายบทแรกของ ตำราทางสายกลาง³ จบก็กวาดตามองข้างล่างแท่น พบว่ามีแค่เจิ้งเหอคนเดียวที่ฟังอย่างใจจดใจจ่อ คนที่เหลือถ้าไม่ทำสายตาลอกแล่งก็ทำตัวอยู่ไม่สุข เขารู้สึกไม่พอใจอย่างยิ่ง จึงลุ่มเรียกชื่อขึ้นมาคนหนึ่ง “นักศึกษาหลัวจงเซีย พอได้ฟังบทแรกแล้วคุณรู้หรือยังว่าอะไรคือ ‘การไม่ประมาทต่อชีวิตส่วนบุคคล’”

อาจารย์จวีเฟิงชอล์กขึ้นมา หันไปเขียนตัวอักษรเจิ้งช่ายขนาดใหญ่สองคำ บนกระดานดำ

หลัวจงเซียตกใจ ในใจรู้ดีว่าอย่างไรก็ตามตอบไม่ได้แน่ ไม่สู้สงบจิตใจตอบไปมั่ว ๆ อย่างไรก็ต้องตาย ขอตายอย่างติดตลกหน่อยละกัน “ความหมายคือพวกเราต้องปฏิบัติต่อสถานภาพโสดด้วยความระมัดระวังครับ”

เหล่านักศึกษาหัวเราะดังลั่นห้อง อาจารย์จวีโกรธจนหนวดเคราลั่น ซึ่ไปที่หลัวจงเซียอย่างเอ่ยคำพูดไม่ออก เจิ้งเหอเห็นท่าไม่ดี รีบยื่นขึ้นพูดดัง ๆ “อาจารย์ ผมทราบดีครับ ความหมายของการไม่ประมาทต่อชีวิตส่วนบุคคลคือ วิญญูชนเมื่ออยู่ตามลำพังก็ต้องเคร่งครัดต่อความประพฤติของตนเอง”

อาจารย์จวีพยักหน้าเงิบ ๆ เจิ้งเหอเห็นอาจารย์ลงมาจากบันไดแท่นบรรยาย และหันไปพูดกับหลัวจงเซีย “นักศึกษาคนนี้ การให้ความเคารพต่อครูบาอาจารย์เป็นคุณธรรมอันดีงามตามชนบ คุณจงใจสร้างความวุ่นวายในชั้นเรียนแบบนี้เท่ากับไม่ให้ความเคารพอาจารย์ คุณรู้ไหม”

หลัวจงเซียได้ยินประโยคนี้ก็หัวร้อนทันที เขาเหวี่ยงแขนโต้กลับ “อาจารย์เอาอะไรมาพูดว่าผมจงใจสร้างความวุ่นวาย”

“ไม่ได้ทำหรือ นักศึกษาที่นั่งอยู่เห็นกันทุกคน”

“อ้าว ก็ผมกำลังตอบคำถาม”

“แบบนี้คุณเรียกว่าตอบคำถามหรือ”

³ ตำราทางสายกลาง หรือจยงยง หนังสือรวบรวมแนวคิดและหลักการปกครอง หนึ่งในหนังสือสำคัญของลัทธิขงจื้อ

“ทำไมจะไม่ล่ะ แค่ว่าตอบมันผิดเท่านั้นเอง” พอหลวงเจี๋ยพูดออกไป เหล่านักศึกษาข้างล่างแท่นก็หัวเราะลั่น

เจี๋ยเหอโมโหมาก รู้สึกว่าคนคนนี้ได้เถียงอย่างไม่มีเหตุผล กิริยาก็หยาบคาย จิงลุกออกจากที่นั่งไปดึงแขนของหลวงเจี๋ย บังคับให้ขอโทษอาจารย์จวี หลวงเจี๋ย ปัดมือของเขาออกอย่างเย็นชา เจี๋ยเหอตั้งอีกฝ่ายอีกครั้ง หลวงเจี๋ยก็หลบ ทั้งคู่ดูเหมือนกำลังจะตีกัน

อาจารย์จวีเห็นสถานการณ์ไม่ดี รีบตบโต๊ะ สั่งให้ทั้งสองคนหยุด เจี๋ยเหอ หยุดก่อนและหลบไปด้านข้าง หลวงเจี๋ยขณะนั้นยังแรงไม่ทัน ร่างเซไปข้างหน้า ชนเข้ากับแท่นบรรยายเสียงดังปัง

การชนครั้งนี้ไม่ถือว่ารุนแรง หลวงเจี๋ยแค่รู้สึกขาที่แขนเล็กน้อย เพียงแต่เขาได้ยินนักศึกษารอบข้างกำลังหัวเราะ รู้สึกเสียหน้าอย่างมาก เขารู้สึกไม่ดี พยายามตัวกับแท่นบรรยาย ถอยไปข้างหลังหนึ่งก้าว ทันใดนั้นได้เท้าพลันเกิดเสียงดังเป๊าะ เสียงก้องกังวานชัดเจน เขารีบก้มมอง โชคร้ายเหลือเกินที่พบว่า เป็นพู่กันหักเล่มหนึ่ง ในใจอดตกตะลึงไม่ได้

จวีซื้อเงินนิยมของโบราณมาก เวลาเข็ซื้อจะไม่ใช้ปากกาหมึกซึมหรือปากกาลูกกลิ้ง แต่จะเขียนลงบนใบรายชื่อด้วยพู่กันที่พกติดตัว พู่กันเล่มนี้เป็นสมบัติรักของอาจารย์จวี ด้ามพู่กันสีเหลืองทอง งามกลมมน แม้ว่าหลวงเจี๋ยจะไม่มีความรู้เกี่ยวกับพู่กัน แต่ก็ดูออกว่ามันไม่ใช่พู่กันทั่วไป ตอนนั้นพู่กันกลับถูกตนเองชนตกพื้นและเหยียบจนหักเป็นสองท่อน

เป็นเรื่องใหญ่แล้ว!

เที่ยงวันนั้น หลวงเจี๋ยถูกเรียกตัวไปที่ห้องของหัวหน้าสาขา พอเขาเข้าประตูไปก็เห็นจวีซื้อเงินนั่งหลับตาพักผ่อนอยู่กลางห้อง ประสานมือทั้งคู่บนไม้เท้า หัวหน้าสาขากลับยืนอยู่ด้านข้าง ภูนี้มือไปมาด้วยท่าที่ตึงเครียด เขาแอบสังเกตสีหน้าของจวีซื้อเงิน รู้สึกวางใจขึ้นเล็กน้อย อย่างน้อยชายชราคนนี้ก็ยังไม่ได้โกรธจัดจนถึงขั้นอยากเอาชีวิตคน

“นักศึกษา! ยืนอยู่ตรงนั้นห้ามขยับ!” หัวหน้าสาขาแค่เห็นหลวงเจี๋ย ก็ตะคอกอย่างโมโหเกรี้ยวกราด จากนั้นก็พูดกับจวีซื้อเงินอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ

“อาจารย์จวี คุณว่าควรจะลงโทษอย่างไรดี”

จวีชื่อเกิงลิมตา “พี่บิ” มองดูหัวจ้งเซี่ยอย่างพินิจอยู่ครู่หนึ่ง เอ่ยปากกล่าว “นักศึกษาหัวลัว คุณรู้ไหมที่คุณเหยียบหักไปนั่นคืออะไร”

“ก็พู่กันนี่ครับ” หัวจ้งเซี่ยรู้สึกได้ว่าคำถามนี้ประหลาดอย่างไรชอบกล

“ใช้พู่กันอยู่แล้ว แต่คุณพอจะบอกชื่อของพู่กันได้ไหม” จวีชื่อเกิงลิม เครายาวขาวโพลน “ผมจำได้ว่าเคยบอกในคาบแรกไปแล้วนะ”

พอหัวจ้งเซี่ยได้ยินดังนั้นก็รู้สึกเบาใจ ในเมื่อเป็นสิ่งที่บอกในห้องเรียน อย่างนั้นตัวเองย่อมต้องจำไม่ได้อยู่แล้ว ดังนั้นจึงตอบไปตามตรง “อาจารย์จวี ผมไม่ทราบครับ ยังไงพู่กันก็หักไปแล้ว ทั้งหมดเป็นความผิดของผม อาจารย์จะลงโทษยังไงก็บอกมาเลยครับ”

หัวหน้าสาขาลึงตา บอกให้เขาหยุดปาก จวีชื่อเกิงกลับทำท่าบอกว่าไม่เป็นไร ค่อยๆ หยิบพู่กันที่หักเป็นสองส่วนออกมาจากอก และลูบคลำด้วยความทะนุถนอม เอ่ยเสียงเบา “ชื่อของพู่กันเล่มนี้คือพู่กันขนสุนัขป่าสลักลายเคลือบรักลับประด ตัวด้ามทำจากเขาวัว เคลือบรักลับประด⁴ ใช้ขนหางของหมาป่าจากมณฑลเหลียวหนิง ไม่ใช่สิ่งของที่จะหาได้ทั่วไป”

“เล่าเรื่องพวกนี้ให้ผมฟังมีประโยชน์อะไรครับ แค่ให้ผมไปซื้อพู่กันที่เหมือนกับเล่มนี้ก็พอแล้วนี่” หัวจ้งเซี่ยนึกต่อต้าน

จวีชื่อเกิงเหลือบมองเด็กหนุ่มคนนี้ กล่าวอย่างทอดถอนซ้ำๆ “ถ้าให้ชดเชยด้วยเงิน นักศึกษาขาดสอนอย่างคุณคงชดเชยไม่ไหวแน่ จะให้ทางคณะกรรมการให้ผมก็ไม่อยากให้พู่กันเล่มเดียวมาทำลายอนาคตของคุณอยู่ดี”

หัวจ้งเซี่ยได้ฟังก็ดีใจ ชายแก่คนนี้ ไม่สิ อาจารย์ชราท่านนี้มีความประพฤติสมเป็นผู้มีการศึกษา ใจกว้างต่อผู้อื่น จนกระทั่งในพู่ได้ยินคำว่า ‘แต่’ เขาพลันรู้สึกราวกับฟ้าผ่ากลางแจ้ง หัวใจจ้งเซี่ยถึง

“แต่ว่านักศึกษาหัวลัว คุณน่าจะขอบวางตัวว่าเหนือกว่า ทั้งดื้อรั้นไม่เชื่อฟัง

⁴รักลับประด (บัวหลวงสี) เป็นสีเคลือบเงาแบบพิเศษที่ใช้ยารักดิบผสมกับหินเทอร์ควอยส์ ผงชาดหรือปะการัง ใช้เคลือบเงาให้เกิดสีและผิวสัมผัสที่เป็นลวดลายแปลกตา ดูคล้ายผลลับประด

ควรไปทบทวนตัวเองบ้างนะ เรียนรู้เหตุผลว่าทำไมวิญญูชนถึงต้องประพฤติดี” พุดถึงตรงนี้จวีซื่อเกิงก็ใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า “ครั้งนี้ถือว่าเป็นโอกาส ผมว่าเอาอย่างนี้แล้วกัน คุณไปซื้อฟูกันแบบนี้มาเปลี่ยนให้ตาแก่คนนี้ได้ละ”

หลัวจ้งเซีย่ตกตะลึง เขาเกือบจะคิดว่าโชคเข้าข้างแล้ว ถ้ามกลับตะกุกตะกัก “อาจารย์จวี ถ้าจะลงโทษด้วยการลงทัณฑ์บนหรือไล่ออก ผมก็ยอมรับได้นะครับ แต่อาจารย์ให้ผมไปหาซื้อฟูกันที่เหมือนกับเล่มนั้นมาคืน ไม่สู้ผมจะไปเลยดีกว่า ผมจะไปหาที่ไหนได้ล่ะ”

จวีซื่อเกิงได้ยินก็หัวเราะฮาใหญ่แล้วโบกมือ ให้หัวหน้าสาขาเอาระดาดห่อฟูกันที่หักพร้อมเบอร์โทรศัพท์ส่งถึงมือของหลัวจ้งเซีย่

“ไม่ได้ให้ไปซื้อ แต่ให้ไปหาของแทนผม” เขามองฟูกันที่หักเล่มนั้นอย่างอาลัยอีกครั้ง “ถึงฟูกันนี้จะราคาแพงมาก แต่ก็ไม่ใช่เป็นของหายาก ตลาดขายของเก่ายังพอหาได้อยู่บ้าง ผมอายุมากแล้ว แข็งขาเดินเหินไม่สะดวกดีเลยที่คุณจะไปตลาดขายของเก่าทุกวันเสาร์อาทิตย์เพื่อตามหาฟูกันแทนผม เงินผมเป็นคนออก คุณต้องรู้นะ ฟูกันแม้จะเป็นมรดกสายน้อย แต่อย่างไรก็เป็นหนึ่งในสี่สิ่งทรงคุณค่าแห่งห้องหนังสือ⁵ พอคุณหาไปมาก ๆ แล้วก็จะเข้าใจเหตุผลเอง ถึงเวลาผมได้ฟูกัน คุณได้บ่มนิสัย ทั้งสองฝ่ายได้ประโยชน์”

หัวหน้าสาขาที่อยู่ด้านข้างกล่าวคล้อยตามเป็นชุด “อาจารย์จวีแบบคายเหนือชั้นจริง ๆ สั่งสอนได้ถูกต้อง สั่งสอนได้ถูกต้อง!”

หลัวจ้งเซีย่ได้ยินคำขอนั้นก็แทบจะเป็นลม การลงโทษด้วยการลงทัณฑ์บนหรือตัดคะแนนเป็นเพียงการเขียนลงไปในเอกสาร ต่อให้ต้องชดใช้ด้วยเงินก็แค่เข้าเนื้อชั่วคราว แต่การลงโทษด้วยการให้ไปหาฟูกันแบบนี้เท่ากับว่าเขาถูกปรับด้วยวันหยุดอันสุดแสนล้ำค่าทั้งหมด ไม่มีการลงโทษอะไรที่จะเลวร้ายยิ่งกว่านี้แล้ว มันหมายความว่าตัวเขาจะไม่สามารถนอนขี้เกียจได้อีกต่อไป...เพราะตลาดขายของเก่าเปิดและวายเร็วมาตลอด

⁵ สี่สิ่งทรงคุณค่าแห่งห้องหนังสือ ได้แก่ ฟูกัน หมึก กระดาษ และแผ่นฝนหมึก

แต่เงื่อนไขที่อาจารย์จวีเสนอมานี้ตอนนี้ถือว่าใจกว้างมากแล้ว ไม่อาจบายเบี่ยงได้ หลัวจงเชื่อว่าทำได้เพียงจำใจพยักหน้า รับพู่กันหักท่อนั้นมาเก็บลงไปในกระบะ

จวีซื่อเก็งกำชับอีกครั้ง “แต่ดูให้ละเอียดนะ อย่าถูกของปลอมหลอกเอาล่ะ”
“ผมจะรู้ได้ยังไงว่าอันไหนของปลอม...”

“ไปหาหนังสือที่เกี่ยวข้องมาสักสองสามเล่ม สงบจิตใจศึกษาสักหน่อย ถึงจะหาพู่กันไม่เจอก็พอจะช่วยคุณได้บ้างไม่มากก็น้อย”

จวีซื่อเก็งตอบที่เท่าแขน หลัวจงเชื่อปากตอบตกลง แต่ในใจกลับไม่คิดเช่นนั้น ยิ่งเมื่อคิดถึงว่าตัวเองจะไม่มีวันหยุดเสาร์อาทิตย์อีกต่อไปแล้ว ก็รู้สึกเจ็บปวดทิ่มแทงในใจ

วันเสาร์ หลัวจงเชยตื่นแต่เช้าตรู่ มองไปยังพวกเพื่อนร่วมหอที่ยังคงนอนฝันหวานด้วยความอิจฉา เขาล้างหน้าล้างตาลูกๆ แล้วปั่นจักรยานที่ยืมมาตรงไปยังตลาดขายของเก่าในเมืองนี้เพื่อตามหาพู่กันขนสุนัขป่าสลักลายเคลือบรักลับประดึกก็อกนั้น

ตอนนี้ฟ้าเพิ่งเริ่มสว่าง สีท้องฟ้าครึ่งครามครึ่งเทา ทัวทั้งเมืองยังคงตกอยู่ในม่านหมอกเบาบางอันเจิบสงบไร้เสียง บนถนนคนเดินบางตา ส่วนใหญ่เป็นพนักงานทำความสะอาด หลัวจงเชยขี่จักรยานอยู่บนถนนใหญ่เพียงคนเดียว ลมยามเช้ามีดีโซยมา นำความสดชื่นแจ่มใสมาให้ ขี่จักรยานได้ประมาณครึ่งชั่วโมง ท้องฟ้าเริ่มไล่สี คนบนถนนและรถแท็กซี่ก็ค่อยๆ เพิ่มขึ้น ยังมีคนถีบสามล้อลากขวดและเศษเหล็กกองใหญ่ ดูเหมือนจะมุ่งไปที่ตลาดขายของเก่า

ตลาดขายของเก่าแห่งนี้เป็นที่ที่มีชื่อเสียงในวงกว้าง ที่ตรงนี้เดิมเคยเป็นวัด มีพื้นที่โดยรอบลึกกว่าหมู⁶ ทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์จะมีคนขาย

⁶ หมู เป็นหน่วยวัดพื้นที่ของจีนหน่วยหนึ่งที่ยังใช้กันอยู่ในปัจจุบัน โดย 1 หมูจะเท่ากับ 819 ตารางเมตร

วัตถุโบราณ ผู้รับซื้อของเก่า นักสะสม เกษตรกรที่ขุดเจอถ้วยชามรามไหโดยบังเอิญ กับชาวเมืองที่ว่างและไผ่ผืนอยากเป็นเศรษฐีในช่วงข้ามคืนมารวมตัวกันอยู่ที่นี้ ส่งเสียงอะอะกันตั้งแต่ตีสี่ สิ่งของอย่างเครื่องปั้นดินเผา หินมีค่า เครื่องเงินเครื่องทอง อัญมณี เหรียญโบราณ เครื่องใช้ในบ้าน วัตถุโบราณสมบัติจากยุคปฏิวัติวัฒนธรรม ของเบ็ดเตล็ดจากยุคสาธารณรัฐ หนังสือและหนังสือพิมพ์เก่า ที่นี้ล้วนมีครบครัน แต่ว่าเป็นของจริงและปลอมปนกันไปทั้งหมดขึ้นอยู่กับสายตาของนักล่าสมบัติว่าเป็นอย่างไร เคยมีคนพบหนังสือสมัยราชวงศ์ซ่งในราคาที่ถูกมากจากที่นี่ นำไปขายต่อได้หลายแสน และก็เคยมีคนทุ่มเงินก้อนโตเพื่อซื้อแจกันศิลาดลปิดทองสมัยราชวงศ์หยวน สุดท้ายกลับพบว่า เป็นของเลียนแบบ ทำเอาพลาญทรัพย์สินของตระกูลไปจนหมด...แต่เรื่องเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้องกับหลัวจิ้งเซีย หลังจากที่เขาเข้ามาในตลาดแล้วก็ทำمينต่อคนค้าขายทั้งสองฝั่ง เอาแต่เดินถามตลอดทางว่าแผงขายพู่กันเก่าอยู่ที่ไหน รีบหาให้เจอจะได้รีบเสร็จเรื่อง

ความจริงแล้วสถานที่ที่เปิดแผงเบะดินอย่างตลาดขายของเก่านี้น้อยมากที่จะนำสิ่งทรงคุณค่าแห่งห้องหนังสือออกมาขายแยก ส่วนใหญ่จะเห็นกระจัดกระจายอยู่ท่ามกลางวัตถุโบราณอื่นๆ ในวงการของเก่ามีคำกล่าวที่ว่า ‘หมึกเก่าแก่อั่งสมบัติ พู่กันเก่าแก่ประดุจหย้า’ ขนพู่กันง่ายต่อการถูกแมลงกัดแทะ การที่สามารถเก็บรักษามาตั้งแต่สมัยราชวงศ์หมิงและชิงได้ถือว่าเป็นของล้ำค่าหายากราวกับขนหงส์เขากิเลนแล้ว แม้จะเป็นของที่ช่างฝีมือสมัยสาธารณรัฐทำขึ้นก็ยังนับเป็นของวิเศษ นักสะสมทั่วไปจะนำพู่กันโบราณเก็บไว้ในกล่องลายวิจิตรแล้วใส่การบูรลงไป เพื่อป้องกันไม่ให้โดนความชื้น เช่นนี้จึงสามารถเก็บรักษาไว้ได้นาน

คนค้าขายที่ปะปนกันในตลาดขายของเก่าส่วนใหญ่รับของมาจากชาวบ้านพอได้ของเต็มคันรถแล้วก็ไป ไม่ได้ใส่ใจป้องกันรักษาอะไรมากมาย ต่อให้พบเจอพู่กันดีๆ ก็คงถูกย้ายจนไม่เหลือสภาพเป็นแน่

ดังนั้นพอหลัวจิ้งเซียเฝ้าปากถามว่าที่ไหนมีพู่กันเก่าขาย พวกพ่อค้าแม่ค้าก็ดูออกว่าเป็นมือใหม่ รีบควานหาพู่กันที่ดูเก่าแก่ออกมาเล่นแล้วเล่นเล่าและ

ชวนคุยไปเรื่อย

“คุณลองดูเล่มนี้ พุทฺธกันเชวียน⁷ ชั้นดี ขนกระต่ายเจ็ดขนแพะสาม⁸ ผลิตโดยสำนักราชวังของราชวงศ์ชิงของแท้เลย”

“เล่มนี้ลืตี่ เป็นพุทฺธกันหมวดหนูที่ต้นตระกูลหวังรุ่นแรกของตึกหวังอี้จึงผลิตของแท้แน่นอน คุณดูชนพุทฺธกันนี้ มีคุณสมบัติทั้งสี่ครบถ้วน”

เดิมพ่อค้าแม่ค้าเร่เหล่านี้คิดว่าจะใช้ศัพท์เทคนิคเฉพาะทางไม่กี่คำมาหลอกเด็กมือใหม่ที่หนวดยังไม่ขึ้นคนไหน ใครจะไปรู้ว่าหลัวจงเซีย่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับศาสตร์ด้านพุทฺธกันเลยแม้แต่หยก นอกจากรู้ว่าข้างหนึ่งมีขน ข้างหนึ่งไม่มีแล้วที่เหลือก็ไม่ว่าอะไรอีก ดังนั้นเขาแค่จำไว้ว่าพุทฺธกันของอาจารย์จวีมีลวดลายคล้ายสับประรด ส่วนอย่างอื่นไม่ต้องใส่ใจ การเล่นลิ้นของพ่อค้าแม่ค้าเร่เหล่านี้จึงเรียกได้ว่าเป็นการขำขำดวงตาคุ้งามให้คนตาบอดดู

หลัวจงเซีย่มองดูตลอดทาง เตี้ยหยุตแหวะเตี้ยเดินเล่น ได้เห็นของมากมายอย่างมือพระพุทฺธรูป นาฬิกาตั้งโต๊ะ กล้องยาสูบ ตราประทับรูปประจานเหมา ไปจนถึงปลัดขิก...สิ่งของสารพัดชนิดน่าสนใจเป็นอย่างมาก เหล่าพ่อค้าวัตถุดิบราวดวงตาฉายแสงวาบ ไม่นานก็ดูออกว่าเขาไม่เหมือนกับคนประเภทที่มีเงินและชื่นชมสิ่งของเหล่านี้ จึงไม่ได้หักทลายอย่างสนิทสนมเกินไปนักซึ่งดีเลย เพราะเขาชอบที่จะอยู่อย่างสงบ

ตลาดขายของเก่ามีเนื้อที่กว้างขวาง แผงลอยก็มากมาย หลัวจงเซีย่เดินดูผ่าน ๆ ครบหนึ่งรอบก็เข้าสู่เวลาเที่ยงวันแล้ว เขาหวดตันขาอันเมื่อยขบหาม้านั่งซีเมนต์ที่อยู่ใต้ร่มเงาต้นสนใหญ่ได้ก็นั่งพัก คิดในใจว่าวันนี้น่าจะกลับได้แล้ว การตามล่าหาของเก่าไม่ใช่เรื่องที่จะทำได้สำเร็จในวันเดียว วันนี้หาไม่เจอก็ยังมีพรุ่งนี้ พรุ่งนี้หาไม่เจอยังมีสัปดาห์หน้า อย่างไรก็ตามอาจารย์จวีก็ไม่ได้จำกัดเวลา

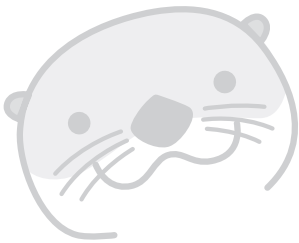
ทันใดนั้นสายตาของหลัวจงเซีย่ก็ชะงักงัน ด้วยเห็นเงาร่างที่คุ้นเคยปรากฏตัว

⁷ พุทฺธกันเชวียน เป็นพุทฺธกันที่ผลิตจากเมืองเชวียน มณฑลอานฮุย

⁸ ขนกระต่ายเจ็ดขนแพะสาม เป็นชื่อประเภทของชนพุทฺธกันที่ใช้ขนกระต่ายป่าเจ็ดส่วน ขนแพะสามส่วน

ในฝูงชน เมื่อดูให้ดีอีกครั้ง ที่แท้ก็เป็นเจิ้งเหอ เขาสวมเสื้อพูลโอเวอร์สีส้มเข้ม
รูปร่างสูงใหญ่แข็งแรง เมื่ออยู่ท่ามกลางคนสูงอายุนิ่งทำให้จดจำได้ง่าย

“แปลกแฮะ หมอนี่มาทำอะไรที่ตลาดขายของเก่า...” หลัวจงเชียนนึกงง
ในใจ รีบลุกขึ้นมาบัดดินออกจากกันแล้วแอบตามไป

กดลองอ่าน

สายลมแห่งฤดูใบไม้ร่วงปลิดกล้วยไม้ม่วง

ปกติแล้วคนที่มาค้นหาวงที่ตลาดวงวองเก่า นั้นหนึ่งต้องกวาดสายตา สองต้องหยุดฝีเท้า และสามต้องมองพินิจ กวาดตามองดูตามแง่ที่วางขายของถือเป็นเรื่องแรกที่ควรทำ พอหาเจอสิ่งที่ต้องการแล้วจึงจะหยุดเดินและมองอย่างละเอียด ถ้ารู้สึกถูกตาต้องใจแล้วค่อยๆ เข้าลงหยิบขึ้นมาพิจารณาบนมือ ความเร็วในการก้าวเดินของนักค้นหานี้จะค่อนข้างช้า ต้องใช้ความพยายามอดทนอย่างสูง หากพลาดสายตาไปเพียงเสี้ยววินาทีก็อาจทำให้พลาดของดีไป แต่เจ็ทเท่กับผู้คนเหล่านั้นต่างกันอย่างเห็นได้ชัด เขาไม่รำเลียงหันไปไหนราวกับไม่ได้มองสิ่งของทั้งสองฝั่งเลยด้วยซ้ำ แต่มุ่งเดินตรงไปข้างหน้า หลัวจึ่งเสียที่ กำลังตามเขาอยู่จากข้างหลังไกลๆ เห็นเขายังเดินก็ยิ่งห่างออกไปจากที่แห่งนี้ เลี้ยวซ้ายที่ขวาที่ ห้ายสุดท้ายก็มาหยุดอยู่ตรงลานข้างวัด

ลานข้างวัดปลูกต้นอุ้ง¹ สูงลิ่วอยู่นับไม่ถ้วน รอบทิศล้อมด้วยห้องนั่งสมาธิหลังคาเรียบ พื้นที่ของที่นี่ไม่ได้เปิดกว้างเท่าไรนัก อีกทั้งเส้นทางยังถูกวางด้วยหินคดเคี้ยววกไปวนมา ดังนั้นพวกคนขายที่จะมาตั้งแผงลอยนั้นจึงมีน้อยมาก ที่มีอยู่ตอนนี้ก็แค่ร้านวัตถุโบราณที่มาเช่าห้องนั่งสมาธิอยู่แต่เดิม

¹ ต้นอุ้ง (梧桐) ต้นไม้ชนิดหนึ่งของจีน มีตำนานเล่าว่า พญาหงส์จะพักที่ต้นอุ้ง จึงทำให้เชื่อว่าเป็นต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ของจีน

พวกเขาเพียงตกแต่งประตูหน้าร้านเพิ่มเท่านั้น เมื่อเทียบกับความยุ่งวุ่นวายแออัดจนเดินชนไหล่กันของด้านหน้าแล้ว ด้านหลังลานที่ถูกเงาของต้นไม้ปกคลุมและเป็นพื้นที่เปิดมีลมเย็น กลับเป็นที่ที่ภูมิฐานสง่างามกว่าเป็นไหนๆ

เจิ้งเหอเดินมาถึงร้านค้าหนึ่งที่ตั้งป้ายไว้ว่า ‘โม่อวีจาย’ และเดินเข้าไปอย่างไม่ลังเล หลัวจงเซีย่แอบมองจากหลังต้นอุ้งงู พอพบว่าข้างในตู้โชว์หน้าประตูร้านนั้นมีสิ่งทรงคุณค่าแห่งห้องหนังสือวางตั้งอยู่ก็เข้าใจในทันที ความจริงแล้วไอ้หมอนี้ตั้งใจมาเพื่อตัดหน้าหาพู่กันขนสุนัขป่าสลับลายเคลือบรักลับประดให้ได้ก่อนเขา และเอาไปขอความดีความชอบกับอาจารย์จวี เจิ้งเหอผู้มาจากตระกูลดิงามมีชื่อเสียงมาหาของโบราณย่อมมีเส้นสายกว่าหลัวจงเซีย่ อย่างร้านโม่อวีจายที่อยู่ตรงหน้านี้ ดูจากการตกแต่งทั้งงดงามตามแบบโบราณนี้ เมื่อเทียบกับบรรดาแผงลอยข้างนอกแล้วมีพลังทรงคุณค่ากว่ามาก

เขาหันซ้ายแลขวาไม่มีใครจึงเดินย่องเบาๆ ไปที่หน้าประตูไม้ของร้าน เอาหูแนบฟัง ภายในร้านโม่อวีจายมีพื้นที่เพียงไม่กี่ตารางเมตร เป็นห้องนั่งสมาธิแบบเก่า ไม่ได้เก็บเสียงเท่าที่ควร ดังนั้นพอพูดอะไรในห้องนั้นหลัวจงเซีย่ก็ได้ยินอย่างชัดเจน

“ลุงเจ้าครับ ครั้งนี้ลำบากลุงจริง ๆ” เสียงนี้คือเสียงของเจิ้งเหอ

“เหอะๆ คุณชายเจิ้งนานๆ ที่จะมาขอรับรอง ผมจะปฏิเสธลงได้อย่างไรครับ” อีกคนหนึ่งพูดพลางหัวเราะ เสียงนั้นดังชัดเจน ทั้งยังเปี่ยมไปด้วยความเบิกบานใจ “แต่ทำไมจู่ๆ คุณถึงสนใจพู่กันขึ้นมალะครับ”

“เฮ้อ อย่าให้พูดเลย ที่มหาลัยของผมมีคนซุ่มซำม เหยียบพู่กันที่อาจารย์จวีสะสมไว้หัก แต่อาจารย์จวีก็ใจกว้างเพราะไม่อยากจะทำให้เขาต้องลำบาก แล้วก็ให้เขาไปหาพู่กันเล่มหนึ่งที่เหมือนกันกลับมาแค่นั้น เขาเป็นคนนอกวงการจะไปหาพู่กันของแท้เจอได้อย่างไร”

หลัวจงเซีย่ได้ฟังบทสนทนาที่อยู่ข้างนอก อटकัดฟันแน่นไม่ได้ ในใจคิดว่า ไอ้เจิ้งเหอนี้ช่างเป็นคนพูดดีต่อหน้าแต่ลับหลังปากบิ๋จอ เขาลองย้อนคิดทบทวนอีกที ที่เจิ้งเหอพูดมานั้นเหมือนจะไม่ผิดเท่าไรนัก ตัวเองเป็นคนไร้ปัญญาคนหนึ่งอยากจะหาพู่กันของแท้ก็เผลอต้องใช้เวลาอีกที่ปีกี่เดือน

คนทั้งสองที่อยู่ภายในห้องไม่ได้รู้สึกตัวแต่อย่างใดว่ามีคนแอบฟังอยู่ข้างนอก พุดคุยเรื่องของตัวเองต่อไป หลัวจงเซี่ยกลั่นลมหายใจฟังเงิบๆ และทันใดนั้นก็มึนเสียงเพลงดังขึ้นในห้อง ทำให้เขาตกใจ รีบกระโดดโหม่งหลบไปด้านข้าง ไม่กี่วินาทีต่อมาถึงได้รู้ว่านั่นเป็นเพียงแค่เสียงริงโทนของโทรศัพท์มือถือ

คนเช่าเจ้าที่อยู่ในห้องนั้นพูดกับปลายสายว่า “อืมๆ” สองคำ แล้วหลังจากนั้นก็เอ่ยกับเจิ้งเหออย่างดีใจ “รู้แหล่งที่จะหาพู่กันได้แล้วครับ มีคนไปเจอที่ร้านขายของเก่าฉางซุนที่ถนนอวี๋ซานในหนานจิง และที่เจอก็เหมือนกับของคุณจวีไม่มีผิด”

เจิ้งเหอน้ำเสียงดีอกดีใจในทันที “สายสืบของคุณลุงเจ้าสุดยอดจริง ๆ เวลาไม่นานก็ได้ชัดเจนขนาดนี้”

“ทำอาชีพแบบพวกผม ถ้าแค่ทักษะแบบนี้ยังไม่มีการง่วนจะต้องเลิกทำไปนานแล้ว”

“งั้นตอนนี้พวกเราไปกันเลยไหม”

“เหอะๆ รีบร้อนทำไมกันครับ พู่กันไม่สามารถงอกขาแล้ววิ่งหนีไปได้หรอก ผมบอกเก้าแก่ทางนั้นแล้วทำให้เก็บเอาไว้ พวกเราไปกินข้าวกลางวันกันก่อนเถอะ ผมจ้องโต๊ะที่จวีเฝ้าไว้แล้ว กินเสร็จแล้วผมจะเป็นคนพาคุณไปเอาเอง”

ทั้งสองพุดคุยพลางเดินออกมาจากข้างในห้อง ภายนอกยังคงเงิบงันไม่มีเสียงใด และในลานนั้นไม่มีใครอยู่สักคนเดียว มีแต่เสียงแกรกรากของใบอุ้งถงที่ปลิวพัดและเงาของต้นไม้เท่านั้น เจิ้งเหอจึงอดไม่ได้ที่จะเอ่ยชม “งามเลิศจริง ๆ”

หลัวจงเซี่ยไม่คิดว่าตัวเองจะโชคดี แอบได้ยินข้อมูลสำคัญนี้ ทันทีที่เขาได้ยินลุงเจ้าเอ่ยถึงเรื่องที่พบพู่กันแล้วก็รีบออกไป ในเมื่อเจิ้งเหอยังต้องกินข้าวกลางวันก่อนแล้วค่อยไปที่นั่น แสดงว่าสวรรค์ก็คงประทานพรให้ตัวเขาได้ พู่กันเล่มนั้นเป็นแน่

เมื่อออกจากตลาดขายของเก่า เขาเลือกไม่ซื้อจักรยาน แต่โบกแท็กซี่ตรงไปที่ถนนอวี๋ซานเพื่อที่จะย่นระยะเวลา ระหว่างทางหลัวจงเซี่ยพุดคุยกับคนขับถึงได้รู้ว่ร้านขายของเก่าฉางซุนอยู่ที่ถนนอวี๋ซานจริงๆ ทั้งยังไม่ได้ใหญ่โตอะไรมาก

และก็ถือเป็นโชคที่คนขับเฟอญูเป็นคนหนานเจิง จึงรู้ตำแหน่งที่ชัดเจน เขา รู้สึกเบาใจมาก เป็นเพราะฟ้าลิขิตมาแน่ ทุกอย่างถึงดูราบรื่นไปหมด เวลาผ่านไปประมาณสี่สิบนาที ในที่สุดแท็กซี่ก็ขับมาถึงถนนอวิซาน คนขับรถเหยียบเบรก แล้วก็ชี้ไปที่ข้างทางและพูดว่า “ตรงนั้นแหละ”

หลัวจงเซีย่มองตามนิ้วของคนขับรถไป เห็นตึกเล็ก ๆ สีเทาสูงสองชั้น ข้างบนตึกติดตั้งโฆษณาของเครือข่ายโทรศัพท์โซนาญูนิคอมเอาไว้ มีเสาอากาศจำนวนหนึ่งเอียงกระเ้เร่ขึ้นไปบนฟ้า ด้านหน้าของชั้นหนึ่งไล่จากซ้ายไปขวาคือ ร้านทำผม ร้านอินเทอร์เน็ต ร้านขายแผ่นเสียงซีดีดีพิคกฎหมาย และด้านขวาสุดมีการใช้ประตูไม้สีดำสนิสองบานปิดกัน เว้นตรงกลางเป็นชอกแคบ ๆ สำหรับใช้เป็นประตูทางเข้า ข้างบนห้อยป้ายไว้ เขียนด้วยอักษรจ้วนถี่² ว่า ‘นางซุน’ สองคำ นอกจากนั้นแล้วก็ไม่มีการตกแต่งใด ๆ อีก

หลัวจงเซีย่ลงจากรถ ดูเวลา ตอนนี้เพิ่งจะเที่ยงครึ่ง เกรงว่ากับข้าวของทางเจียงเหอนั้นคงยังขึ้นโต๊ะไม่ครบด้วยซ้ำ

พอเข้าไปในร้าน อย่างแรกที่หลัวจงเซีย่รู้สึกคือความเย็นเฉียบน่าสะพรึงกลัว ไม่ได้ที่จะสุดหายใจหนาวยะเยือก ภายในร้านไม่ถือว่ามืดเท่าไร หลอดไฟนีออนที่ติดอยู่ข้างบนห้องส่องแสงสว่างรำไร ขณะที่แสงอาทิตย์จากหน้าประตูที่ส่องกระทบเข้ามาตรงกลางห้องกลับทำให้เกิดความอึมครึมไร้ชีวิตชีวา ด้านหน้าร้านมีบรรดาของเก่าหลากหลายมากมายถูกจัดโชว์ไว้อย่างไม่เป็นระเบียบ ตั้งแต่รูปปั้นเทพกวนอูทองแดงกร่อนสีเขียวคราม ไปจนถึงกาน้ำที่พวกทหารใช้ในยุคปฏิวัติวัฒนธรรม ด้านในร้านมีประตูเล็กๆ ที่เชื่อมไปถึงห้องข้างหลัง ข้างบนประตูติดแผ่นทองคำมงคลที่กลับหัวเอาไว้

“มีคนอยู่ไหมครับ” หลัวจงเซีย่ตะโกนเรียก

“มี” เสียงไฟเราะใสแว่วออกมาจากข้างใน หลัวจงเซีย่รู้สึกราวกับว่ามีแสงส่องออกมาเบื้องหน้า จากนั้นก็มีเด็กสาวที่อายุไม่น่าห่างจากตัวเองเท่าไรเดิน

² อักษรจ้วนถี่ (篆体) หนึ่งในวิธีการเขียนอักษรในสมัยจีนโบราณ เป็นอักษรกึ่งรูปภาพที่ยังไม่เป็นระเบียบ

ออกมา เธอผมยาว สวมชุดกระโปรงสีดำ ผิวขาวเนียนราวกับเครื่องแก้วโบราณ ทั้งเรือนร่างตั้งว่าเป็นสุภาพสตรีทรงเกียรติที่เดินออกมาจากภาพวาด

หลัวจงเซีย่สงบสติอารมณ์ พุดเข้าประเด็นในทันที “ได้ยินว่าที่นี่มีผู้หญิงชนชั้นปาสลิกลายเคลือบรักลับประดabayใช้ไหม”

เด็กสาวพยักหน้า สีหน้าของเธอยังสงบนิ่งไม่เปลี่ยนแปลง ทั้งไม่แยแสและเย็นชา

“เอามาให้ผมดูหน่อยได้ไหม” หลัวจงเซีย่พยายามสงบใจที่ขึ้นมึนไว้และสงวนท่าทีจนถึงที่สุด

เด็กสาวลึนเลอยู่ชั่วครู่ จากนั้นพุด “คุณรอสักครู่” เอ่ยจบเธอก็หันหลังกลับเข้าไปในห้อง และไม่นานก็นำกล่องผ้าไหมกล่องหนึ่งออกมา ส่งให้กับหลัวจงเซีย่ เขารับกล่องผ้าไหมนั้นมาเปิดดู ผู้คนที่วางอยู่ข้างในนั้นเป็นพิมพ์เดียวกับของอาจารย์จวีไม่มีผิดเพี้ยน ตัวดำเรียบเนียนกลมสวย สีส้มเงาสว่างสดใส

หลัวจงเซีย่ดีใจแทบจะเสียดสี ตอนหา หาแทบตายก็หาไม่เจอ ตอนเล็กลื้มกลับได้มาง่าย ๆ อย่างคาดไม่ถึงเสียอย่างนั้น เขาเปิดกล่องผ้าไหมลงอย่างระมัดระวัง ถือไว้บนมือและเอ่ยถามเด็กสาวคนนั้น “เล่มนี้ขายเท่าไร”

“ขอโทษที่ เรื่องราคาต้องรบกวนปู่กลับมาทวงถึงจะว่ากันได้”

“เขาจะกลับมาตอนไหนล่ะ”

“เขาเพิ่งออกไป น่าจะตอนบ่ายถึงกลับมา”

เด็กสาวพุดจบก็ยื่นมือจะรับกล่องผ้าไหมกลับไป แต่ในใจหลัวจงเซีย่คิดว่าถ้ารอปู่ของเธอกลับมา เจ็บเหอก็คงมาถึงที่นี่แล้ว ถึงเวลานั้นคงไม่อาจแย่งกับอีกฝ่ายได้แน่ เขาจึงทำหน้าที่ไม่ปล่อยมือ ทั้งคู่ย่อกกล่องผ้าไหม และในตอนที่ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมกันนั้น หลัวจงเซีย่ก็รู้สึกว่ามีพลังบางอย่างจากกล่องผ้าไหมไหลมาที่นิ้วของตัวเองไม่ขาดสาย และเกิดเสียงดังเป๊าะติดใส่นิ้วทั้งห้า กล่องผ้าไหมนั้นถูกแย่งกลับไปทันควัน

หลัวจงเซีย่เก็บมือกลับมา เขามองที่มือเล็กอ่อนนุ่มของเด็กสาวคนนั้นอย่างไม่อยากจะเชื่อ ยังคงไม่หายสงสัย หรือเธอจะปล่อยพลังไฟฟ้าได้

ตอนนี้เอง ข้างนอกมีเสียงคนก้าวเดินดังมา หลัวจงเซีย่รู้สึกกังวลแตกตื่น

พลันคิดขึ้นมาว่าเจิ้งเหอมาได้ไวขนาดนี้เลยหรือ เขารีบหันขวับไปมอง จากนั้นก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก

คนที่มาไม่ใช่เจิ้งเหอ แต่เป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง เขาสวมชุดสุทรวงเท้าหนังที่ไม่เผยให้เห็นรอยยับแม้เพียงรอยเดียว คางเรียวยาวและโหนกแก้มสูง แสดงให้เห็นถึงบุคลิกที่มีความรับผิดชอบและฉลาดเฉียบแหลม ไม่รู้ทำไมหลัวจงเจียจึงคิดถึงสุนัขจิ้งจอกที่อยู่ในทุ่งหญ้าขึ้นมา

เขาคนนี้ไม่มองหลัวจงเจียเลยแม้แต่น้อย เดินตรงไปที่ข้างหน้าเด็กสาวคนนั้น ใช้สองมือยื่นนามบัตรหนึ่งใบให้ “คุณเหว่ยเสี่ยวหรง สวัสดิ์ ผมชื่อ จูเก๋อฉางซิง ขอถามหน่อยว่าคุณเหว่ยชื่อหรณอยู่ไหม” เสียงของเขาหัวนลั่นแผ่ความสงบนิ่งเย็นชา ไม่มีน้ำเสียงขึ้นลง

เด็กสาวรับนามบัตรเอาไปวางด้านข้างโดยไม่แม้แต่เหลือบมองสักนิด สีหน้าท่าทางเปลี่ยนไปเล็กน้อย

“ขอโทษที พวกเราไม่ต้อนรับนาย”

มุมปากของจูเก๋อฉางซิงฉายรอยยิ้มมีเลศนัยออกมา สายตาชำเลื่องไปมองกล่องผ้าไหมที่อยู่ในมือเธอ “สหายร่วมทางสายเดียวกัน ไม่จำเป็นต้องแข่งกระด้างแบบนี้ก็ได้” สันเสียงจูเก๋อฉางซิงก็ยื่นมือออกไปโดยไม่มีการบอกล่วงหน้า หลัวจงเจียและเหว่ยเสี่ยวหรงไม่ทันได้ตั้งตัวเขาก็หยิบกล่องผ้าไหมนั้นไปไว้ในมือเป็นที่เรียบร้อย เอาไปชมเชยหน้าตาเฉย

“ที่แท้ก็แค่พู่กันขนสุนัขป่าต่ำต้อยเล่นนี่” จูเก๋อฉางซิงเปิดกล่องผ้าไหมดู แล้วก็ทิ้งมันลงกับพื้นอย่างไม่แยแส “ฉันรู้ว่าพวกแกเอาไปซ่อนไว้ เอาออกมาซะ”

แม้หลัวจงเจียจะเป็นคนที่ไม่ค่อยสนใจอะไรเท่าไรนัก แต่ก็ไม่สามารถทนเห็นผู้อื่นถูกรังแกได้ จึงพูดแทรกออกมา “เฮ้ย นายจะรุนแรงไปหน่อยมั้ง”

จูเก๋อฉางซิงไม่สนใจเขาเลยสักนิด ก้าวเดินอย่างสง่างามเข้าประชิดตัวเสี่ยวหรง ซึ่งไปห้หน้าเธอ “น้องสาว ถ้าใบหน้านี้ได้รับบาดเจ็บโดยไม่ทันระวังจะต้องใช้พลาสติกก็แผ่นมาแปะถึงจะพอละเนี่ย”

เผชิญหน้ากับการคุกคามของจูเก๋อฉางซิง แขนขาวอบบางของเสี่ยวหรงก็ประสานขึ้นตรงหน้าเธอโดยอัตโนมัติ พร้อมถอยไปหนึ่งก้าว

“ไอ้...!” หลัวจงเซี่ยถูกคนมองข้าม ใจที่อยากปกป้องสิ่งสวยงามก็ปะทุขึ้นอย่างยังไม่อยู่ เขาเลียริมฝีปาก ยืนอยู่ระหว่างจูเก๋อฉางซิงและเด็กสาว จากนั้นสับดมือถือไปมา “เฮ้ย เพื่อน อย่ามาก่อความวุ่นวาย ไม่งั้นฉันจะโทร. หาดำรวจ”

“นายเป็นใคร สุภาพบุรุษพิทักษ์ความเป็นธรรมหรือ” จูเก๋อฉางซิงปิดฝุ่บนเสื้อผ้า

“ฉันคือกองกำลังปลดปล่อยประชาชนที่อาศัยอยู่ในประเทศจีน” หลัวจงเซี่ยวางมาดซิงซังตอบออกไป ในเวลาเดียวกัน เสี่ยวหรงที่อยู่ด้านข้างก็เอ่ยปากพูดออกมา

“นายไปเถอะ นี่ไม่ใช่เรื่องของนาย”

“เฮ้ย! นี่เธอยอมทนได้อย่างไร ไอ้หมอนี่มาข่มขู่คนในที่สาธารณะเลยนะ”

“นายไม่เข้าใจ...รีบออกไป” ใบหน้าของเสี่ยวหรงปรากฏแววร้อนรนและตึงเครียดขึ้น เธอรู้สึกได้ว่ารังสีอำพันของจูเก๋อฉางซิงเพิ่มสูงขึ้น จึงรีบผลักไหล่ของหลัวจงเซี่ย

“พวกแกทั้งสองอย่าคิดจะได้หนีไปไหนทั้งนั้น!”

จูเก๋อฉางซิงเกิดบันดาลโทสะขึ้น ตะคอกเสียงดัง ทันใดนั้นแขนทั้งสองข้างก็ยึดกางออก ภายในห้องเกิดลมพายุคลั่งรุนแรงขึ้น หลัวจงเซี่ยที่ไม่รู้แม้แต่วิชาการต่อสู้ขั้นพื้นฐานส่งเสียง “อ้าก” ออกมาหนึ่งคำ จากนั้นก็ถูกพลังอันแกร่งกล้าผลักไปที่มุมกำแพง ชนแผ่นไม้แกะสลักเป็นรูปช้างเผือกของไทยอย่างแรง เขาพยายามดิ้นรนลุกขึ้น แต่ถูกแรงลมกดเอาไว้อย่างหนักจนไม่อาจขยับตัวไปไหนได้

ในหัวของหลัวจงเซี่ยยุ่งเหยิงไปหมด ช้างหูลั่นได้ยินเสียงครางเบาๆ และร่างกายอันอ่อนนุ่มก็มาทับอยู่บนตัวของเขาทันใด กลิ่นหอมมาจากร่างกายอ่อนนุ่มนั้น เพียงแค่เส้นผมไม่กี่เส้นพัดมาที่จมูกก็ปล่อยความหอมบางเบาลอยไปทั่ว

หลัวจงเซี่ยพยายามสุดชีวิตที่จะลืมตาขึ้น ถึงได้พบว่าเสี่ยวหรงก็ถูกแรงลมของจูเก๋อฉางซิงผลักกระเด็นเช่นกัน ทำให้หน้าอกมาชนกับตน ใบหน้าของทั้งสอง

อยู่ห่างกันเพียงแค่นี้ก็เช่นดิเมตร ถึงขนาดที่ว่าเขาได้ยินเสียงลมหายใจหอบของเสี่ยวหรงและก็เห็นแก้มซีดเขียวที่เริ่มแดงขึ้นของเธอ

ร่างกายของทั้งสองคนซ้อนทับกัน เสี่ยวหรงรู้สึกอายนามาก แต่ถูกแรงลมอันหนักหน่วงกดทับจนไม่สามารถขยับได้ ทำได้เพียงพูดอย่างร้อนน “นาย... นายอย่าขยับ!”

ตอนนี้หลัวจิงเชี่ยไม่รู้ว่าควรจะเหือดดาลหรือปลื้มใจดี มือทั้งสองจะกอดก็ไม่ใช่ จะปล่อยก็ไม่เชิง ทำได้เพียงแต่พูดอีกอักตอบออกไป “โอ...โอเค...”

“หลับตา” เสี่ยวหรงพูดเสียงแผ่วเบา ถ้าไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์แบบนี้แล้ว เจอเข้ากับสาวสวยคนหนึ่งกอดเขาที่เอว แถมยังมากระซิบด้วยลมหายใจหอมหวานราวกับกล้วยไม้ว่าให้หลับตาลงแล้วละก็ หลัวจิงเชี่ยคงจะละลายไปนานแล้ว ดีที่ความรู้สึกถึงอันตรายไม่ได้ถูกภาพจินตนาการทำลาย เขาจึงหลับตาลงอย่างเชื่องช้า

เสี่ยวหรงพุบอยู่ที่อกของหลัวจิงเชี่ย ปากของเธอกำลังท่องอะไรไม่หยุด หลัวจิงเชี่ยรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าร่างกายนุ่มนวลของเธอเริ่มที่จะเย็นลงอย่างหาที่มาไม่ได้ ขณะเดียวกันก็ราวกับว่ามีอะไรบางอย่างลอยลงมาบนศีรษะ

ราวกับหิมะหรือปุยฝ้าย

ตอนนี้เองจูเก๋อฉางซิงก็เดินออกมาจากห้องพอดี ในมือถือกระเป๋าผ้าใบกันน้ำสกปรกๆ ใบหนึ่งพลางทำท่ากะน้ำหนักบนมืออย่างพึงพอใจ “ครั้งนี้ไม่ผิดแล้ว คุณเสี่ยวหรง อย่าลืมหักทายคุณเหว่ยซือหรันแทนผมด้วยนะ”

เขามองคนสองคนที่โดนลมกดทับบังคับให้แน่นิ่ง ก้าวเดินออกไปข้างนอก แต่เดินได้ครึ่งทางเขากลับหยุดฝีเท้า

มีบางอย่างผิดปกติ

จูเก๋อฉางซิงเงยหน้าขึ้น ตกตะลึงเมื่อพบว่าภายในห้องนั้นแปรเปลี่ยนเป็นอิมคริม บนเพดานมีปุยสีขาวลอยพลิวลงมาจับไม่ถ่วง ปุยสีขาวเหล่านี้ราวกับมีชีวิต และมุ่งปลิววนมาหาจูเก๋อฉางซิง เขาตกใจมาก อุดที่จะยื่นมือออกไปปิดไม่ได้ ทว่ายิ่งปิดเท่าไรก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น ปุยสีขาวนี้เหมือนดังหิมะและเส้นด้ายพอดิตอดอยู่กับตัวแล้วยากที่จะปิดออก อีกทั้งยังส่งความเย็นวาบถึงกระดูก ไม่นาน

จูเก๋องฉางซิงก็พบว่าสุภที่ตนเองสวมมาเต็มไปด้วยปุยสีขาว รวากับถูกเปลี่ยนเป็นชุดไว้ทุกข์สีขาวอย่างโรยารัณ

“ແ່แล้ว...”

แขนทั้งคู่ของจูเก๋องฉางซิงกวัดแกว่งไปมาอย่างไร้ประโยชน์ ปุยสีขาวยิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ แม้แต่เส้นผมที่มันเงาและดำสนิทของเขายังเต็มไปด้วยน้ำค้างแข็ง เขาเริ่มหายใจติดขัด พลังของลมที่กดทับอยู่ลดลงไปมาก เสียวหรงได้จึงหวั่นลุกขึ้นมาจากตัวของหลัวจงเซี่ยทันที

เธอในตอนนี้นั้นเมื่อครู่แตกต่างกันลิบลับ ตั้งแต่หวั่นจรดเท้าปกคลุมไปด้วยหิมะสีขาวและเส้นใยบางอย่าง หลัวจงเซี่ยมองเห็นหมอกควันสีขาวที่เป็นรูปร่างของพู้กันลอยขึ้นบนศีรษะของเธอ รูปทรงของหมอกควันดูสง่างามไร้ที่ติ

จูเก๋องฉางซิงสงบสติอารมณ์ ใช้ฝ่ามือโปกเรียกลมพายุคลั่งออกมา พยายามใช้ท่าเดิมอีกครั้ง ทว่าชั่วพริบตาเดียวเขาก็พบว่าอายุักษ์ใหญ่ทำได้เพียงแค่ทวีแรงให้ปุยสีขาวปลิววนเร็วขึ้น และยังทำให้ตัวเองถูกปกคลุมเร็วขึ้นไปอีก สายตาของเขาเซ้งกราวกับคิดสิ่งใดออก ตะโกนออกมาเสียงดัง

“หรือว่า...ตาแก่เหวี่ยงเอาพู้กันปุยหิมะฝังไว้ในร่างของเธอ!”

เสียวหรงไม่ตอบคำถามนั้น เพียงยืนนิ่งอย่างไร้อารมณ์อยู่ตรงกลางห้อง สายตาว่างเปล่าจับจ้องที่จูเก๋องฉางซิง สีหน้าที่เพิกเฉยก่อนหน้านี้ยังเพิ่มความเย็นชาเข้าไปอีก ปุยสีขาวนับไม่ถ้วนเวียนวนคำรามอยู่ข้างกายเธอ ผลัดกันขึ้นที่ลงที่ หลัวจงเซี่ยนึกว่าตัวเองได้เห็นเจ้าหญิงหิมะในเทพนิยาย

จูเก๋องฉางซิงโจมตีซ้ำยั่วหา แต่ต้นจนจบแล้วกลับไม่สามารถสลัดการโจมตีของปุยหิมะได้ ลมพายุแม้จะแข็งแกร่ง แต่ก็เหมือนการใช้หมัดหนักต่อไปบนปุยหิมะ จึงไม่ส่งผลประโยชน์อะไรเลย ถึงคราเข้าตาจน ไม่นานก็ถูกปุยหิมะเกาะตัวแข็งแน่นหนา เขาพยายามทุบน้ำแข็งที่อยู่บนหัวแล้วตะคอกออกมา “เดิมทีฉันก็แค่จะมาเอาพู้กัน ไม่อยากทำร้ายใคร แต่เพราะเธอบังคับฉันเองอย่าคิดว่าเรามีวิญญานพู้กันคนเดียว! พู้กันเมฆา!”

ตามเสียงที่ตะโกนออกไป ร่างกายของจูเก๋องฉางซิงก็ระเบิดแสงสว่างออกมา ทวีแรงปะทุของลมคลั่งให้ดูเด่นขึ้น วนรอบตัวของเขาดั่งพายุทอร์นาโด

ที่กำลังบ้าคลั่ง ชั่วพริบตาเดียวก็ทำให้ปุยหิมะถึงกับปลิวหลุดออกไป เสียวทรงแอบหัวน้ใจจึงเร่งรัดวิญญาณพุ่กันให้ปล่อยปุยหิมะเพิ่มขึ้น แต่กลับกลายเป็นเรื่องยากที่จะเข้าใกล้ประชิดตัวของจูเก๋องฉางซิงแม้เพียงนิดเดียว

แรงลมอันทรงกำลังที่อยู่บนหัวของจูเก๋องฉางซิงเริ่มมาบรรจบกันเป็นพุ่กันขนาดใหญ่ หอบทั้งวายุและกลีบเมฆ ขนของพุ่กันรวมตัวกันอย่างเฉียบคมราวกับกริชแหลมที่กำลังมองจากด้านบนลงมาเหยียดหยามความเล็กของพุ่กันปุยหิมะ ทว่าพุ่กันปุยหิมะนั้นสงวนท่าทีเก็บพลังเอาไว้ข้างในตัวมันเอง พลังส่งออกได้ไม่มากนัก แต่กลับมีวิธีรับมืออย่างแยบยล ตลอดเวลานี้จึงยังไม่ลู่ตกตามแรงลมนั้นไป พุ่กันสองเล่มกับมนุษย์สองคน ลมและหิมะเสริมแรงกันและกัน ปะทะกันในห้องเล็กๆ แห่งนี้อ่างทัดเทียม ไม่มีใครเหนือกว่าใคร

หลัวจิงเซีย่จึงมองเหตุการณ์ทุกอย่างด้วยความตกตะลึงตาค้าง ไม่สามารถหาคำพูดใดมาอธิบายภาพฉากมหัศจรรย์ที่อยู่ตรงหน้านี้ได้

ทั้งสองคนยังคงยืนนิ่งอยู่ในห้องไม่ขยับไปไหน แต่กลับมีแรงอันทรงพลังสองสายที่รุนแรงและอ่อนน้อมกำลังปะทะกันอย่างหนักหน่วง ลมและปุยหิมะปลิววนตัดสลับกันไปมาอย่างไม่ผ่อนปรน ทำให้ห้องนี้แปรสภาพไปเป็นดังลมหิมะปะทุในชั่วโลกได้ สิ่งของโบราณที่อยู่ในห้องต่างถูกปกคลุมไปด้วยน้ำค้างแข็ง แผ่นที่เก่าหลายแผ่นรวมถึงหนังสือเก่าถูกความคมของลมตัดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย และลอยละล่องขึ้นไปในอากาศตามกระแสวายุ

หลัวจิงเซีย่ที่ตกอยู่ในความยากลำบากนี้ทำได้แค่ขดตัวอยู่ตรงมุมไม่สามารถขยับไปไหนได้ พยายามที่จะหลบหลีกไม่ให้ถูกลมคลั่งและละอองหิมะโจมตี

ลมและหิมะโรมรันปะทะกันรุนแรง ปุยหิมะสีขาวยั้ประโยชน์จากลมก่อตัวเป็นกรวยน้ำค้างแข็ง ฉีกกระเปาะเสื้อชุดสูทของจูเก๋องฉางซิงขาดตังแควก กระเปาะผ้าใบกันน้ำที่อยู่ในอกของเขาจึงหลุดจากการยึดกุม ลอยขึ้นไปกลางอากาศ และทันใดนั้นพลังที่ตัดสลับกันก็ทำให้กระเปาะผ้าฉีกขาดออกเป็นเสี่ยงๆ เผยให้เห็นพุ่กันเล่มที่อยู่ข้างใน

พุ่กันเล่มนี้รูปร่างไม่สวยงาม ตั้งแต่ตัวดำมไปจนถึงขนของพุ่กันเป็นสีดำ ทะมึนไม่มีสีอื่นผสมแม้แต่หน่อย พอจูเก๋องฉางซิงและเสียวทรงเห็นเข้า ต่างชะงัก

ค้ำก่อนรีบพุ่งเข้าไปแย่ง พู่กันสีดำนี้ลอยกลับไปกลับมาระหว่างลมคลั่งและ
ปุยหิมะสีขาวโดยปราศจากทิศทาง ตอนนี้ทั้งสองคนไม่สามารถเก็บมันมาได้
ในมือตน จูเก๋องฉางจึงเห็นท่าว่าจะออกแรงต่อสู้ยืดเยื้อต่อไปไม่ไหว ในใจจึงยิ่ง
ร้อนรน ค่อยๆ รวมพลังมหาศาลขึ้นและส่งออกทันใด ภาพมายาของพู่กันเมฆา
พุ่งไปข้างหน้า ไล่ตามคลื่นเมฆาเพื่อไปดูพู่กันสีดำ

เสี่ยวหรงเห็นดังนั้นก็รีบสั่งให้พู่กันปุยหิมะไปขวาง แม้ว่าพู่กันปุยหิมะ
จะไม่สามารถลดทอนแรงกำลังมหาศาลนั้นได้ แต่ว่าธรรมชาติของพู่กันเล่มนี้
มีความคล่องแคล่วว่องไวสูง ทำให้พู่กันเมฆาตามไม่ทัน ถูกสยบไว้ทุกด้าน
ใช้พลังเบี่ยงเบนด้วยวิธีที่แยบยล สะบัดออกไปด้านข้าง

ถูกเสี่ยวหรงทำแบบนี้ จูเก๋องฉางจึงสูญเสียนัยการทรงตัว พู่กันสีดำนั้น
ไม่เพียงแต่ไม่ถูกพู่กันเมฆาดูดกลืน กลับกันยังถูกแรงพลังมหาศาลผลักรวกับ
ยิงลูกร้อนออกไปด้านข้าง

“ไม่ได้การ!”

“ไม่ได้การ!”

เสี่ยวหรงและจูเก๋องฉางตะโกนพร้อมกัน และในเวลานี้หลัวจิงเชี๋ยก็
ลุกขึ้นมาจากพื้น ยังไม่ทันได้เอ่ยปากพูดอะไรออกมากลับเห็นพู่กันสีดำพุ่งทะลุ
ตรงเข้ามาในอกทันที